

ה"ת 41930/03/15 - יעקב פטל, ליאור אטיאס נגד משטרת ישראל - תחנת עירון

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 41930-03-15 אטיאס ואח' נ' משטרת ישראל/ עירון
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת טל תדמור-זמיר
מבקשים 1. יעקב פטל 2. ליאור אטיאס
נגד
משיבה משטרת ישראל - תחנת עירון

החלטה

זהו גלגול שני של בקשה להורות על החזרת תפוסים - רכב שמספרו 84-167-25 המשמש כמונית (להלן: "המונית") וכן מכשיר סלולרי מדגם אייפון 4 וכסף מזומן בסך של 970 ₪.

תחילה הוגשה הבקשה בשם אמיר קרוט וליאור אטיאס (להלן: "הבקשה הראשונה"), כאשר הובהר כי המבקש האמיתי הוא מר קרוט, שכן מר אטיאס אמנם נהג במונית בעת הארוע שבגיננו נתפשה, אולם מעבר לכך, אין לו זיקה אליה.

ביום 13.4.15 נדחתה הבקשה הראשונה, תוך שנקבע כי לא הוכחה זיקת המבקשים לרכב. כן נקבע כי ככל שיהיו בידי מר קרוט ראיות להוכיח כי הוא אכן המחזיק במונית, ניתן יהיה לדון שנית בבקשה.

עתה מוגשת הבקשה בשם יעקב פטל וליאור אטיאס, בה נטען כי למר פטל ייפוי כוח נוטריוני מבעלת המונית, הגב' דליה לוי, אשר מעניק לו סמכות לפעול בשמה ועבורה בהתייחס למונית.

העובדות הרלבנטיות וטענות הצדדים

ביום 2.3.15 נעצר המבקש 2 בגין עבירות על חוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים ועם מעצרו, תפסה המשטרה גם את המונית בה נהג. ביום 9.3.15 שוחרר המבקש 2 ממעצר.

בבקשה הראשונה טענו המבקשים כי מר קרוט הינו הבעלים של המונית, אשר השכיר אותה למבקש 2 על בסיס יומי, לצורך שימוש.

עתה טוען **ב"כ המבקשים** כי המבקש 1 הינו מיופה כוח של בעלת המונית, הגב' דליה לוין לפעול בשמה ומשכך מבקש להשיב את המונית לחזקתו. כן נטען כי נגרם נזק ממשי לבעל המונית, שמנוע מלהשכיר לאחרים, בעוד המשיב 2 שב לעבוד על מונית אחרת.

בדיון שהתקיים ביום 28.5.15 הסביר המבקש 1 שיש לו יפוי כוח מבעלת המספר של המונית והוא השכיר את המספר למר קרוט, המבקש 1 בבקשה הראשונה. המבקש 1 הסביר כי נגרם לו הפסד של ₪ 400 בכל יום בו המונית אינה עובדת וביקש להחזיר לו את המונית או למצער את המספר שלה.

המשיבה שבה ומתנגדת לבקשה, מהטעם שמדובר בתיק בו נתפסה כמות גדולה של חומר החשוד כניס גאי, החקירה טרם הסתיימה ובכוונת הפרקליטות לעתור בעתיד לחילוט המונית, בה נתפסו החומרים המסכנים.

יצוין כי גם בגלגול הנוכחי, הגם שבבקשה שבו ונזכרו טלפון סלולארי וכסף מזומן, בדיון לא נשמעה התייחסות לאותם תפוסים, לא מטעם ב"כ המבקשים ואף לא מטעם המשיבה.

המסגרת הנורמטיבית

כפי שכבר צוין בהחלטה מיום 13.4.15, המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים בידי המשטרה מצוי בסעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכ"ט-1969, המקנה לשוטרים סמכות לתפוס חפץ, מקום בו נעברה עבירה באותו חפץ או עומדים לעבור בו עבירה או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה וכו'. התשתית הראייתית הנדרשת לשם תפיסת החפץ הינה יסוד סביר להניח שקיים קשר בין החפץ לבין ביצועה של עבירה.

עם השנים, לאור חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו התפתחה גישה לפיה שומה על בית המשפט להבטיח כי הפגיעה בזכויות הקנייניות של מי שקניינו נפגע תהא מידתית, כאשר בחינת המידתיות תיערך בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה.

בבש"פ 342/06 חב' **לרגו עבודות עפר בע"מ נגד מדינת ישראל** (12.3.06) סקר בית המשפט שלוש תכליות עיקריות העשויות לשמש מקור סמכות לתפיסת החפץ כדלקמן: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט.

לטענת המשיבה, תכלית התפיסה בתיק דנן הינה אפשרות חילוט עתידית של המונית.

לשם בחינת אפשרות חילוט עתידית מצווה בית המשפט בשלב זה לבחון קיומן של ראיות לכאורה המצביעות על פוטנציאל חילוטו של הרכוש בתום ההליך הפלילי, כפי שנקבע בבש"פ 5769/12 **תמר מזרחי נ' מ"י** (20.8.12):

"... בשלב זה, די שיוצגו בפני בית המשפט, הבוחן את תפיסת הרכוש, ראיות לכאורה, המצביעות על פוטנציאל חילוטו של הרכוש, בתום ההליך הפלילי. במילים אחרות: "מן הבחינה הראייתית, לשם תפיסת רכוש, כמו גם לשם קביעתו של כל אמצעי מגביל אחר להבטחת מימוש החילוט, די בשלב הביניים, בדומה לדין בעניין מעצר נאשם עד תום ההליכים, בקיומן של ראיות לכאורה המצביעות על 'פוטנציאל חילוט', קרי על קיומו של סיכוי סביר שאם יורשעו הנאשמים, יביא הדבר לחילוט הרכוש שבמחלוקת" (בש"פ 3750/09 אל הואשלה נ' מדינת ישראל (02.06.09)).

עוד נקבע בפסיקה כי בהפעלת שיקול-הדעת השיפוטי המוקנה לבית המשפט בסעיף 34 לפקודה על בית-המשפט לתת דעתו לכל השיקולים הרלוונטיים, בין השאר, לטיב החפץ התפוס, לסוג העבירה שיש חשד כי עברו באותו חפץ, לנטל ההוכחה ולמידת ההוכחה הדרושה לצורך הכרעה בגורל התפוסים, לזכות הקניינית של הטוען לזכות בחפץ, לאינטרס הציבורי למנוע ביצוע עבירה בחפץ וכיוצ"ב. הרשימה איננה סגורה. (לעניין זה ראו בבש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל** (22.5.00)).

דין

לאחר ששבתי ועיינתי בתיק החקירה, הכולל שני קלסרים עבי כרס, ולאחר שעיינתי בייפוי הכוח אשר צורף לבקשה, נותר בי ספק באשר לשאלה אם בענייננו אכן קיים "פוטנציאל חילוט", בהעדר זיקה של מי שחשוד בביצוע העבירה (המבקש (2) כבעלים או מחזיק במונית.

מחומר החקירה עולה כי המבקש 2 שכר את המונית מאחר, על בסיס יומי ועשה בה שימוש לצרכי פרנסה או לצרכים אחרים, מבלי שהבעלים האמיתי של המונית ידע זאת.

כפי שצוין כבר בהחלטה מיום 13.4.15, ועתה הדברים מקבלים משנה תוקף לאור ייפוי הכוח שצורף לבקשה, הגב' דליה לוין, שהינה הבעלים של המונית (ראה מסמך ה' בתיק החקירה) ייפתה את כוחו של המבקש 1 לעשות בשמה ובמקומה במספר המונית ובמונית עצמה (ראה גם מסמך ס"ז בתיק החקירה). קרי, יש לראות את המבקש 1 כבעלי המונית.

אף המשיבה אינה חולקת על כי המבקש 2 אינו בעלי המונית, אלא עשה בה שימוש על בסיס יומי.

בנסיבות אלה, בהן הבעלות במונית נמצאת בידיים שאינן הידיים של מי שביצע את העבירה לכאורה, אזי ספק אם

המונית תחולט בעתיד, אפילו יורשע המבקש 2 בדין.

עם זאת יש להזכיר כי הגם שאין עסקינן בסם מסוכן, אלא בחומר מסכן, אזי לפי סעיף 9 לחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, התשע"ג-2013, ברירת המחדל מקום בו הורשע אדם בעבירה של עסקה בחומר מסכן היא חילוט רכוש ששימש כאמצעי לביצוע העבירה, אלא מנימוקים מיוחדים שיפורטו.

לאור האמור, אני סבורה כי אם קיימת עילת תפיסה בתיק דנן, אזי מדובר בעילה בעצמה נמוכה.

כי כך, מתעצם במקרה דנן הצורך להורות על שחרורה של המונית ב"חלופת תפיסה" שתבטא את עצמת עילת התפיסה אל מול הפגיעה בזכויותיו הקנייניות של המבקש 1 (ראו רע"פ 1588/13 סובחי נ' מ"י (11.3.13)).

אשר על כן, הריני מורה על החזרת המונית לידי המבקש 1 בתנאים הבאים:

1. רישום עיקול על המונית במשרד הרישוי.

2. המבקש 1 יחתום על ערבות עצמית בסך 30,000 ₪, אשר יחולטו אם יקבע בית המשפט שיש לחלט את המונית והמונית לא תושב למשטרה תוך 10 ימים מיום החלטת החילוט או אם המבקש 1 לא יפעל בהתאם להוראות החלטה זו.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

תיק החקירה יוחזר למשיבה באמצעות מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשע"ה, 03 יוני 2015, בהעדר הצדדים.